

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **D.A.**, bytem, zastoupeného Mgr. Robertem Sedláčkem, advokátem se sídlem Jaselská 206/27, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor správní, ze dne 20.10.2010, č.j. JMK 125878/2010, sp. zn. S-JMK 125878/2010 OSP se ve výroku I. **z r u š u j e** pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba **s e** ve vztahu k výroku II. rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor správní, ze dne 20.10.2010, č.j. JMK 125878/2010, sp. zn. S-JMK 125878/2010 OSP **o d m í t á**.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 13.520,- Kč k rukám právního zástupce Mgr. Roberta Sedláčka, advokátní kanceláře Brno, Jaselská 206/27, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2011, č.j. 5 As 75/2011-54 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29.4.2011, č.j. 57 A 2/2011-28 a věc byla

vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Uvedeným rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2010, č.j. JMK 125878/2010, sp. zn. S-JMK 125878/2010 OSP a rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odbor vnitřních věcí ze dne 30.6.2010, č.j. MR – S 3862/10 – OVS/12 pro nezákonnost a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce kasační stížností.

II.

Právní posouzení předmětné věci:

Krajský soud v Brně, jenž o věci nyní rozhoduje již podruhé, upouští od rozsáhlé reprodukce dosavadního průběhu řízení, neboť ta je účastníkům již dostatečně známa a omezuje se v dalším jen na uvedení těch rozhodných skutečností, které jsou podstatné a nepochybné pro rozhodnutí ve věci z hlediska právního rozboru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2011, č.j. 5 As 75/2011 – 54.

Podle soudního řádu správního je aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu každý, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím, které považuje za nezákonné, zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 71 odst. 1 písm. c) s.ř.s. musí žaloba obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá. Žalobce totiž není aktivně legitimován napadat výroky rozhodnutí, které se ho netýkají a které zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti osoby od žalobce odlišné.

Žalobce se v petitu žaloby domáhal toho, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2010, č.j. JMK 125878/2010 bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, aniž by byl specifikován výrok rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného se však ve výroku II. vztahuje k osobě odlišné od žalobce, žalobce byl tudíž aktivně legitimován pouze proti výroku I. rozhodnutí žalovaného. Soudu tak nezbylo, než postupovat dle ust. § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a žalobu v této části odmítnout, jelikož žaloba byla ve vztahu k výroku II. napadeného rozhodnutí podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Žalobce v žalobních námitkách byl toho názoru, že popis skutku, v němž je časový interval vymezen způsobem „v *blíže nezjištěné době měsíce března roku 2010*“ je nepřezkoumatelný, neboť takovýto popis skutku není zcela nezaměnitelný s jiným a je při nejmenším nejistý počátek lhůty pro podání příslušného návrhu na projednání přestupku.

Žalovaný ve svém vyjádření k námitce uvedl, že výrok rozhodnutí, ve kterém je doba spáchání specifikována výše uvedeným způsobem, je dostatečně přesný a určitý, neboť specifikace času spáchání přestupku splňuje požadavky na výrok rozhodnutí kladené dikcí ust. § 77 zákona o přestupcích. Návrh na projednání přestupku byl podán A.K. dne 28.4.2010, z čehož je zřejmé, že i kdyby byl přestupek spáchán na počátku měsíce března roku 2010, byl tento návrh podán včas.

Rozhodující otázkou zůstává, jakým způsobem musí být ve výroku správního rozhodnutí, jímž je rozhodnuto o vině a sankci za správní delikt, vymezen popis skutku a dále, zda absence takového vymezení způsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku dovodil, že je třeba závěr o nepřesnosti časového vymezení skutku dostatečně odůvodnit, v opačném případě trpí rozsudek soudu vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti.

Dle ust. § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.

Dle ustálené judikatury „obecně platí, že pouze výroková část správního rozhodnutí je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004)

Vzhledem ke skutečnosti, že přestupky stojí na obdobných zásadách jako správní delikty, je možné na uvedený případ aplikovat i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73:

I. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.

II. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].

III. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.

Krajský soud vychází z názoru, že řádně formulovaný výrok je nejpodstatnější částí rozhodnutí. Pokud dle ust. § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s označením času jeho spáchání, je třeba, aby časová specifikace byla co možná nejpřesnější. Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován, ale přesnost výroku rozhoduje i o existenci překážky věci rozhodnuté či určení počátku běhu lhůt.

V dané věci nebyl popisovaný skutek časově determinován, jelikož vymezení časového intervalu slovy: „...v blíže nezjištěné době měsíce března roku 2010“ má pouze rámcový charakter.

Ačkoli ze spisového materiálu vyplývá, že ke spáchání skutku naplňující skutkovou podstatu přestupku došlo v průběhu měsíce března roku 2010 zřejmě několikrát, správní orgán tuto skutečnost ve výroku napadaného rozhodnutí vůbec nezohlednil. Z výroku napadaného rozhodnutí není zřejmé, zda byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednorázového přestupku,

či šlo o přestupek splňující znaky pokračujícího přestupku (více útoků spojených jednotným záměrem, jež naplňují stejnou skutkovou podstatu, provedené stejným nebo podobným způsobem a mezi nimiž je blízká časová souvislost a souvislost v předmětu útoku). Právě druh přestupku má však zásadní vliv např. pro posouzení počátku běhu prekluzivní lhůty dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, v níž je možné přestupek projednat.

Na rozdíl od jiných druhů přestupků (např. neoprávněné provozování obchodní činnosti), u nichž již ze skutkové podstaty vyplývá trvalý charakter jednání a tudíž čas spáchání skutku může, resp. musí být určen ve výroku rozhodnutí pomocí širšího časového intervalu, aniž by tím došlo k neurčitosti či zaměnitelnosti výroku, v daném případě bylo na místě vymezit čas spáchání skutku minimálně s přesností na den, v případě posouzení přestupku jako pokračující delikt určit alespoň den, ve kterém došlo ke spáchání posledního ze skutků. Správní orgán na bližší časovou specifikaci skutku však zcela rezignoval a spokojil se s časovým údajem, který udala navrhovatelka přestupku v protokolu o podání vysvětlení, aniž by se pomocí dalšího dokazování (např. přímým dotazem všech zúčastněných osob na určení dne spáchání přestupku) snažil tento nedostatek odstranit.

Není v souladu se zásadou právní jistoty, aby ten, komu je ukládána sankce, mohl mít pochybnost o tom, jakým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku, kdy bylo jednání dokončeno a od jakého časového okamžiku počínají běžet lhůty odvíjející se od jeho spáchání.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že výrok napadeného rozhodnutí tak, jak je formulován, nesplňuje požadavky určitosti, když dle ust. § 77 zákona o přestupcích není dostatečně určitě označen čas spáchání skutku.

Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006 - 73, by nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění rozhodnutí, případně za přistoupení jiných vad. Naopak pokud správní orgán neuvede do výroku rozhodnutí náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, ale zahrne-li tyto náležitosti do odůvodnění rozhodnutí, dojde k podstatnému porušení ustanovení o řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V tomto případě by k námitce účastníka řízení bylo možné zrušit rozhodnutí správního orgánu bez jednání pouze v případě, že takovéto podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Po vyslovení neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí tak krajský soud dále posuzoval, do jaké míry ve smyslu citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu byl naplněn případ, kdy ač je výrok rozhodnutí neurčitý, skutek je dostatečně určitě a nezaměnitelně formulován v odůvodnění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud dovodil, že ani zde se správní orgán nevypořádal s otázkou časového vymezení skutku a nelze tedy ani z odůvodnění rozhodnutí vyvodit, zda spáchaný přestupek měl charakter jednání jednorázového či pokračujícího a bližší specifikace časového vymezení spáchání skutku. V přestupkovém řízení přitom hraje časové vymezení skutku stěžejní roli, zejména z důvodu lhůt, které svůj běh odvíjejí právě od okamžiku spáchání přestupku (§ 20 zákona o přestupcích), resp. od okamžiku, kdy se navrhovatel o přestupku dozvěděl (§ 68 odst. 2

zákona o přestupcích), který je ale v daném případě z logiky věci s okamžikem spáchání přestupku totožný.

Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť ani jeho výrok ani odůvodnění neobsahují dostatečně určitou identifikaci skutku z časového hlediska, a ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud napadené rozhodnutí ve výroku I. zrušuje. Jelikož shledal soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nemohl se dále zabývat ostatními žalobními body přednesenými žalobcem, tedy ani těmi, které směřovaly do samotného hmotně právního posouzení věci.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 77 odst. 5 s.ř.s.)

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Jeho právní zástupce účtoval na nákladech řízení soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), h) vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění), 3x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Dle § 19a odst. 1, 2 vyhl. č. 110/2004 Sb. v platném znění byla zvýšena odměna o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 20 % (fotokopie osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty ze dne 3.5.2005, vystavené Finančním úřadem Brno III. byla připojena), tj. celkem 10.640,- Kč.

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 110 odst. 3, dle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, ve spojení s ust. § 60 s.ř.s. V řízení o kasační stížnosti účtoval právní zástupce žalobce na nákladech řízení 1 úkon právní služby ve výši 2.100,- Kč, 1x režijní paušál ve výši 300,- Kč. Dle § 19a odst. 1, 2 vyhl. č. 110/2004 Sb. v platném znění byla zvýšena odměna o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 20 % (fotokopie osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty ze dne 3.5.2005, vystavené Finančním úřadem Brno III. byla připojena), tj. celkem 2.880,- Kč. Z uvedeného vyplývá, že celková výše odměny a náhrada nákladů hotových výdajů zástupce žalobce činí částku 13.520,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. září 2012
Za správnost vyhotovení:

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně